

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Continuatio II. Romæ Sanctæ

Fabri, Augustinus

Augustæ Vind., Anno M.D.CC.XXX.

No. LXXXVIII. Petrus Aloysius Caraffa Neapolitanvs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72647](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72647)

*Petrus Aloysius Caraffi Neapolitanus, Archiepiscopus Larissæ,
Sac. Cong. Episcoporum, et Regularium Secretarius S.
R. E. Presbyter Cardinalis creatus à SS.^{mo} D. N. BENEDICTO
PAPA XIII. in Consistorio secreto die 20. Septembris. 1728.*

Cum Grat. et Priv. Sac. Cæs. Maj.

Johann Christoph Koll. sc. A. V.

Portrait of the author of the book, Johann Christian Bach, who was born in 1732 in Weimar and died in 1782 in London. He was a composer and pianist, and his works include the "Anna Magdalena Bach" Notebook for Anna Bach, the "Anna Magdalena Bach" Notebook for Anna Bach, and the "Anna Magdalena Bach" Notebook for Anna Bach.

No. LXXXVIII.

PETRUS ALOYSIUS CARAFFA
NEAPOLITANVS.

Petrus Aloysius Caraffa, Sacrae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis tit. S. Laurentii in Pane & Perna Archiepiscopus Larissae, natus est Neapoli anno 1677. 4. Julii pretiosissimus iste in maximas spes fructus de stirpe & antiquitatis decore, & nobilitatis splendore nulli Neapolitanorum facile secundus oriundus. Circumspicientium Hesperides hujus florentissimae prosapiae oculis non occurrent, nisi ornamenta triregni summæ Pontificiæ dignitatis, Cardinalitiæ splendentis Purpuræ nitores, Mitrarum pedorumque decora, Dynastiarum moderamina, virtutum heroicarum incrementa, Belli ducum palmas, Sophiæ Theosophiæque principes, generositatem spirantes, ac magnanimitate animatas statuas, vivos denique doctæ, togatæque Minervæ, & Astrææ asseclas. Illustrissimæ hujus familiæ nonnulli ducunt originem à regio sanguine cujusdam Regis Poloniæ, alii à quodam Nobili Neapolitano Equite, inclytæ domus Carracciolorum maximo ornamento, qui circa annum millesimum Germani Imperii Cæsari Othoni egregiam in bello navavit operam, & pectoris sui robur hostium telis, ne Imperatorem impeterent, objiciens, mortem vulneribus decoravit, illæso servato Othone, qui reperto, visoque sub cumulo occisorum exsanguis sui conservatoris corpore, equo descendit, tactoque tribus suis regiis digitis recenti adhuc ex plagis stillanti cruore, in hæc verba suspirans prorupit. O cara fè! hoc est: o chara, ac pretiosa fides! quibus sub verbis suos detergens digitos, tres in thorace emortui signavit lineas, inde illustrissima hæc familia occasionem est nata & nomenclaturam Caraffa, & gentilitiæ suæ parmæ insignia gestandi, expressa tribus albis trabibus Austriacis Insignibus haud absimilibus. Quo ex tempore hæc illustrissima familia rapidi Paradisi fluminis instar effusa, totum regnum Neapolitanum exterâsque terras, dum sua nobilitate complectitur, cœlesti quadam voluptate oblectat, suisque virtutum oblectamentis non patrium dumtaxat solum recreat, Ecclesiam orthodoxæ Reipublicæ adornat, summam Pontificiæ dignitatis sedem decorat, sed & Imperatorum Regumque aulas in admirationem rapit. In admirationem rapuit potentissimum Hispaniarum Regem Philippum secundum, editis non paucis in Belgia sub Duce Parmensi in hostium turmas stragibus, ac dirutis munitissimis civitatibus, Castrisque Hieronymus Caraffa supremus altæfati Regis copiarum Locum-tenens, magnanima certè Martis soboles, ac Principum in aulis deliciæ. Unde & Archi-Duci Alberto acceptissimus fuit ob armorum præstia

insignia Austriacæ Domui obsequia relictis ubiq; per Boëmiam, Mediolanum, Ungariam, Alsatiam, & Romanum Imperium generosi sui Spiritus gloriosis vestigiis, quibus permotus Imperator Ferdinandus secundus eum Sacri Romani Imperii Principis dignitate auxit. Sileo innumeros alios Heroes in hodiernum usque diem invicto animo Deo, Cæsarique obsequentes, quorum meritis ut mundus angustior est, ita præclara eorum gesta integra non capiunt volumina. In admirationem rapuit Imperatoriam Viennæ in Austria aulam 1665: Antonius Caraffa, armorum experientia nulli Heroum secundus, qui capto Augustissimi Imperatoris Leopoldi felicissimæ memoriæ animo ad summas armatæ Palladis dignitates evectus est: enituit in eo excellentissima quædam in rebus maximi momenti perficiendis prudentia. Hinc Turcica Luna Viennam 1683. arcto armorum circulo obsidente, Antonius Caraffa ad Regem Poloniæ ablegatur pro ferendo militari auxilio solliciturus, quo felicissimè impetrato, Vienna ab obsidione soluta est. Arma deinde secutus Cæsarea, quæ Turcam victorioso ubique per Regnum Ungariæ strepitu conteritum persequerentur, omnibus fermè Ungaricarum urbium expugnationibus interfuit balteo suo inimicorum in sanguine tincto: factus exinde summus vigilum Præfectus totus in eo fuit, ut tumultuantem Transilvaniam victricis Aquilæ alis subderet. Anno 1687. potitus est Agriâ, & anno subsequenti Mungatiò, aucta in dies ipsius merita fidemque remuneratus est Imperator honorificentissimo supremi Commissarii munere Cæsarei exercitus, experta ultimò est expugnata Alba Græca hujus Archistrategi bellicosam virtutem, qua comite Viennam rediens aurei velleris decore ab Imperatore exornatus fuit, quo favore Antonius summopere delectatus, uti in Ungaria superba Turcicæ Lunæ cornua fregit, ita Gallo tum in Germania, tum in Italia victoriæ vocem virtutisque nervos elisit, dignusque habitus, ut, qui Augustissimæ Aquilæ inimicos hinc atque inde propulsârat, in supremum honoris gradum actualis intimi Cæsarei Consilii sublimaretur, quo in munere singularis ejus prudentia Cameram Imperialem miris suavibusque modis novit thesauris augere, ipse verò exhaustis vitæ annis ut orbem suo valore, ita tumbam immortalitate nullo quidem suæ virtutis hærede relicto, implevit 1693. Viennæ demortuus, sequacibus autem de sua familia, heroicorum facinorum quam plurimis Archistrategis, Proregibus, & Gubernatoribus, qui commissas sibi provincias regendi magnificam Parthenopem ita administrarunt, ut optimis floreret artibus, concives gauderent in ea legum suavitatibus. Quæ lingua calamusve satis unquam encomiis celebrabit & vitæ sanctimoniam, & indefessam solertiam Alexandri Caraffæ Archiepiscopi Neapolitani, qui prædecessorum suorum Ordinationes Synodales ritusque suæ Ecclesiæ congestos publicæ luci reddidit, quos Albertus de Oliva doctissimis illustravit Commentariis, opus triginta annorum? Cujus eloquentiam non defatigabit Antonii Caraffæ Cardinalis sapientia, & altitudo ingenii, quo sacræ textus difficiliore pagina intellectu faciliores reddidit & Concilii Tridentini dogmatum oracula declaravit, præses hujus singulari Pii V. instituto erectæ Congregationis? in flore namque juventutis sacræ Themidis candidatus atque profanæ, in utroque jure simul unaque in historiis Ecclesiasticis adeò profecit, ut, si illa perire, istas memoriâ hominum elabi contingeret, in ipso solo legum apices, & veterum monumenta reperire fuisset. Hinc vivum animatumque librorum quasi receptaculum à Gregorio XIII. Pontificiæ Bibliothecæ præficietur. Quo in officio constitutus varia opera transtulit ex Græco in idioma Latinum, nominatim *catenam veterum Patrum in Cantica, veteris & novitestiamenti Commentarios, Theodoretii in Psalmos, D. Gregorii Nazianzeni Orationes* & plura alia. Perlustravit insuper Biblia 70. Interpretum & à mendis correctæ, ipse suis notis decoravit, collegit Decretales Pontificias in tria volumina, & D. Hieronymi epistolas in locos communes distribuit, relictis post se aliis adhuc ingenii sui monumentis, quæ doctissimis viris in admirationem raptis etiamnum in summè arduis dubiis deserviunt.

Ufi-

Ufitatum quippe Regno Neapolitano est imanes in lucem edere ingeniorum Delphinos Christiano orbi beneficos, conceptui virtutum idoneos: nam excepta Roma, & Florentia nulla urbs plures parturivit Vaticano summos Pontifices, quorum sex numerantur, atque Neapolis, nimirum Bonifacium V. Sanctorum factis adscriptum, Urbanum VI. Bonifacium IX. Joannem XXII. Paulum IV. & Innocentium XII. non numeratis illis, quos Campania deliciarum hortus protulit, & Urbs Beneventana produxit, vide sol. 35. sacrorum verò Purpuratorum Principum penè non est numerus, sola namq; illustrissima Domus Caraffiana cum moderno Eminentissimo, progenuit undecim purpurâ dignissimos Cardinales, totidemque Archiepiscopos, qui doctrina enituerunt eximia, Ecclesiæ orthodoxæ Rempublicam sanctissimis illustrarunt monumentis, populos ad omne pietatis exercitium erexerunt, vitia extirparunt, abusus eliminarunt, &, quidquid ad virtutis meritum perducit, ipsi suo exemplo præiverunt: quos inter veluti coruscantia sydera resplenduit ut sol summus Pontifex Paulus IV. & ipse de stemmate Caraffiano, vir integerrimæ vitæ, doctrinâ celebris, sacrarum linguarum peritus, recti justique tenax, vero Apostolico inflammatus zelo, depravatos Cleri mores Regulariumq; reformavit, non respiciens ad carnem & sanguinem, sed justitiæ trutinam, etiam arctissimo sanguine sibi conjunctos, delinquentes autem, suâque Clementia abutentes, exutos prius omni honore, ac dignitate in exilium ablegavit: sanctissimis haud impar Pontificibus antecessoribus in sancendis saluberrimis institutis, morumq; erectione in ædificationem & ornamentum totius Christiani orbis.

Primus ex hac illustrissima familia Cardinalitiam Purpuram illustriorem reddidit Philippus Caraffa, vir pietate eximius, ac litterarum doctrina in omni genere celeberrimus, is, postquam præstantes animi sui dotes universæ Romæ conspicuas fecit, Archi-Diaconatus dignitate in Ecclesia Bonnoniensi decoratus, mox ibidem totius Civitatis votis summo annuente Pontifice in Episcopalem sedem sublimatus fuit, nec longo temporis intervallo ab Urbano VI. ut Bonnoniensium animos sibi reconciliaret, Presbyter Cardinalis titulo S: Martini in Montibus creatus est, misso Bonnoniam purpureo Galero, quem Joannes Lignanus jurisconsultorum suæ ætatis facile princeps, summaq; in illa Urbe pollens auctoritate in sacra æde Divi Dominici solemniter dignissimo ejus capiti imposuit. Dum anno 1383. 12. Kalendas Martii Fratres Prædicatores in præsentia Philippi Cardinalis, ac Bonnoniensis Magistratus sanctissimi Patriarchæ D. Dominici caput ex arca extraxerunt, & argenteo loculo pro commodiori Ecclesiæ & devoti populi usu, pietatis erga sanctum exercendæ causâ condiderunt, mirè coruscans stella supra Ecclesiam in omnium oculis apparuit, quæ, ut animos civium ad singularem Religionem erga Sanctum Confessorem accendit, ita Purpurati Ecclesiæ Romanæ Principis Philippi cor inflamavit, ut sacrum pignus in comitatu Procerum Bonnoniensium, totiusque Civitatis solemniter Religionis pompa per plateas profecutus sit. Tandem verò 1389. cum Civitas Bonnoniensis pestilentia aura afflata magnam suorum civium stragem passa esset, etiam Philippi sui fidelissimi Pastoris, qui pro sua in cives charitate undique accurrens, solatia pietatis & æternæ salutis medicamina morituris instillarat, lue correpti jacturam cum summo omnium mœrore subiit.

Fatiscit planè calamus, & feliciter tantorum virorum in purpura perditus, encomia suspendit meritorum, virtutumq; nunquam satis laudandorum Cardinalium Marrii, Olivierii, Caroli, Joannis Petri, Diomedis, Fortunati, Petri Ludovici ortorum in Coelo Caraffiano splendidissimorum syderum. Vincentium tamen Caraffam silentiò præterire nequeo, qui, quò honoratior, tantò honoris sui contemptor, titulo alio & nominis sui splendore non delectabatur magis, quàm genuini servi JESU. Hinc ut expeditior esset in tanti sequela Domini, victò Vincentius mundò institutum amplexus

est Societatis Jesu anno 1604. Neapoli in suo nativo solo fuis ex cathedris divinæ Sapientiæ oraculis, & è sacris suggestis admirabili dicendi vi ad omnem pietatis, ac Religionis normam audientium erectis animis Collegio ibidem gubernando præficiébatur, deinde præpositus Domûs professæ, tandem verò totius sui Clericalis Ordinis unanimi calculo in Generalem assumtus est, quo in munere non solum totus impensus erat sacri sui imprimis Ordinis conservando illibatæ vitæ decori, ac Missionibus dilatandæ Orthodoxæ fidei, sed & beneficentiæ in pauperes aded applicatus erat, ut anno 1649. grassante Romæ fame ad mille hominum ante Collegii fores, quò meliùs potuit, exsaturaverit panibus, nihil interim dempto tempore ab assidua doctissimorum librorum conscriptione, quibus sub nomine Aloysii Siderii se orbi conspicuum reddidit.

Felix itaque, terq; quaterque beata Caraffiana inclyta profapia, quæ tales ac tantos progeniuit viros, quibus & politicum & Ecclesiasticum cœlum fulciebatur, & hodieum novo ipsum decorato purpurâ fulcro, immobilis columnæ instar fulcit Eminentissimus ac illustrissimus Petrus Ludovicus Caraffa Sacræ Rom. Ecclesiæ Presbyter Cardinalis tit. S. Laurentii in Pane & Perna. Isteneris ab annis suæ adolescentiæ Romam missus ingenii sui subtilitate, ac perspicacia nobilis sui genii admiranda, scientiarum apices transcendit, Pontificiorum Decretorum præsertim, Legumque civilium abstrusa brevi aded tempore penetravit, ut prompta lingua, & calamo prompto, utriusque Astreæ mentem interpretari noverit. Mira semper pietas, morumque gravitas, ac fervens Religionis zelus in eo reluxit adjuncta facundiæ comitate, qua, quam in cumque partem vellet, pronas omnium voluntates Orator magnificus pertraxit. Quare in Clericum de Camera Apostolica assumptus, & polemici Theologiæ armis optimè instructus à Secretis in propagandæ fidei congregationi adhibitus est, Archiepiscopali dignitate Larissensis Ecclesiæ fulgens, & aliis in summam Ecclesiæ Romanæ utilitatem honorificis officiis excellenti quadam prudentiæ prærogativa functus, S. Officii Consultoris, & Episcoporum, ac Regularium Congregationis Secretarii munere auctus, tantem verò à sanctissimo Pontifice Benedicto XIII. Petrus Aloysius Caraffa optimè de Sacra Romana Ecclesia meritis ad Cardinalitiam dignitatem evectus est die 20. Septembris 1728. O quem decorem Purpura accipit ab eo, cujus illustrissima familia originem trahit ex purpureo pro fide Cæsaris & orthodoxæ Ecclesiæ fuso sanguine! vive Petre, & in carne Angelice Aloysii, fulci fidem, quam nomine, réq; firmiter tenes, immobilibus in gentilitia Caraffianæ familiæ parma expressis trabibus, Christus ipse orat prote, ut nunquam deficiat fides tua.

